

høie Thing vil vide, at det allerede i Moti-
verne, saaledes som de foreligge fra Straffe-
lovhøjscomissionen, er udtalt, at der ikke kan
være nogen Tvivl om, at dette i og for sig er
en Forbrydelse, der maa ifalde Straf som for
Forsøg paa den Forbrydelse, §§. 77. og 78
omhandle. Rigtigheden deraf troer jeg ikke,
Nogen kan drage i Tvivl. Men forholder dette
sig saaledes, forekommer det Udvalget, naar
man overhovedet skal gaae ind paa en Realite-
tetsundersøgelse af Sagen, at der ikke er mindste
Anledning til særskilt at optage den paagjæl-
denbe Bestemmelse. Det vilde nemlig være
det eneste Sted i hele Straffelovbogen, hvor
en Forsøgshandling fremtraadte som en selv-
stændig Forbrydelse, vel at mærke ved Siden
af de Paragrapher, der behandlede selve Ho-
vedforbrydelsen. Hele Straffelovbogens Anlæg
er jo netop det, ved de enkelte Forbrydelser at
undgaae en Henviisning til den almindelige
Deel eller en Indgaaen paa de forskjellige For-
hold, der kunne fremtræde ved Meddeeltig-
hed, Forsøg o. s. v. Netop derfor har Straffe-
lovbogen optaget den saakaldte almindelige Deel
i de første 9 Capitler, og intetsteds i den fin-
des, som alt bemærket, en Forsøgshandling
omtalt som en særegen Forbrydelse ved Siden
af Hovedforbrydelsen. Det forekommer derfor
Udvalget, at der ikke kan være nogen Grund
til, at gjøre nogen Undtagelse i dette Tilfælde.

Det andet Afsnit af Paragraphens første
Stykke fastsætter Straffen for den, der tager
Deel i udenlandske Foreninger eller Forsam-
linger, der optræde paa en mod den danske
Stat sjenkelig Maade. Iffeheller denne Deel
af Paragraphen forekommer Udvalget at burde
fastholdes. Det høie Thing veed, hvorledes det
staar til i vort eget Land med Hensyn til
Foreningsfrihed, at der kun, hvor Nømedet
er ulovligt, kan indskrives fra det Offentliges
Side. Dersom nu nogen dansk Mand, hvad
denne Paragraph foresætter, i Udlandet gjør
sig skyldig i en Ulovlighed, ved at deeltage eller
indtræde i en saadan Forening eller Forsamling,
vil han da kunne undgaaes Straffansvar,
naar denne Deel af Paragraphen ikke optages?
Ja, ganske vist! Netop fordi Straffelovbogen
har en almindelig Deel, har en §. 4, i hvilken
det udtales, at, hvis en dansk Mand forlader

Landet, for i Udlandet at foretage, hvad der
er strafbart indenfor Landets Grændser, hjem-
falder han til Straffansvar, og en §. 5, der be-
stemmer, at en dansk Underfaat, der i Udlan-
det forbryder sig mod den danske Stat ved
Torræderi eller Majestætsforbrydelse, som deri
udtrykkelig nævnes, eller, som det hedder i
Slutningen af første Stykke, i andre Maader
forbryder sig mod det underfaatlige Trostabs
og Ehdighedsforhold, kan straffes. Der savnes
saaledes ingen Straffebestemmelse, som §. 79
første Stykkes anden Afdeling behøver at gjøre
til Gjenstand for særlig Behandling.

Gaaer jeg derefter til det andet Stykke i
Justitsministerens Endringsforslag, vil det høie
Thing være blevet opmærksom paa, at deri er
udeladt de sidste Linier af den oprindelige Pa-
ragraph fra Ordet „saavel som“. Men er der-
ved virkelig vundet Noget? Er derved da sat
Straf for Andet end, hvad Paragraphen i sin
første oprindelige Skikkelse satte Straf for?
Det, at virke til at fremkalde en vis Stemning,
maa være det, Justitsministeren ikke ønsker skal
finde Plads i Straffeloven. Men er dette i
Virkeligheden udeladt i Endringsforslaget? Paa
ingen Maade; thi ved Paragraphens oprinde-
lige Affattelse er der netop sat Straf for den,
der offentlig i Tale eller Skrift udtaler sig for
sjenkelige Forholdsregler eller anden uberettiget
Indblanding i den danske Stats Anliggen-
der fra fremmede Magters Side paa den
Maade, der er skiftet til at fremkalde en Stem-
ning, der skalde lette eller give Anledning til
en saadan Indblanding, og Paragraphen gaaer
kun videre, forsaavidt den udtaler, at man ogsaa
paa anden Maade kan fremkalde en saadan
Stemning. Hvad er det altsaa, denne Afdeling
af Paragraphen egentlig vil? Det er i Høi
Grad at indskrænke den bestaaende Tale- og
Skrivefrihed, det er at indføre en Bestemmelse
i vor Retsforsætning, som er aldeles ny og
uljendt, som ikke engang kjendtes i hiin Tid,
da politiske Forseelser og politiske Forsølgelser
hørte til Dagens Orden. Selv Forordningen
af 27de September 1799 med de mangfoldige
senere Bestemmelser, der i sin Detail udvik-
lede Forbrydelser ligeoverfor Staten, har ikke
kjendt en saadan Bestemmelse. Der er
saaledes aldeles ny, og jeg tvivler ikke paa,